

han fort iforveien og uden Leilighed til tilstrækkelig Prøvelse havde modtaget dette Actstykke, der ved et flygtigt Gjennemsyn havde vist sig for ham som muligens behæftet med en formel Mangel, og jeg forstod den høitærede Formands Reservation som en Forkyndelse af, at han nærmere vilde overveie det Spørgsmaal, om han kunde forsvare at lade denne saaledes behandlede Sag gaae videre eller ikke. Men fra det Dieblit af, da den høitærede Formand har ladet denne Sag gaae til „eneste“ Behandling og har opført den paa Dagsordenen, saa er hans constitutionelle Reservation tilende, han har ingen mere at tage, han har i sine stille Overveielser af dette Spørgsmaal fundet, at der ikke var Noget til Hinder for at sætte den til eneste Behandling, og den staaer nu paa Dagsordenen til „eneste Behandling.“ Det kunde han slet ikke gjøre, dersom han ikke meente, at Thinget selv maatte være. Herre over det Spørgsmaal, hvorvidt det vil gaae videre eller ikke. Dersom altsaa Forsamlingen her kommer til den Beslutning, at forkaste Beslutningen og gaae videre, eller vedtage Beslutningen og gaae videre eller forkaste begge Dele, hvad det nu maatte blive, saa er dette lutter Afgjørelser, som den høitærede Formand iforveien ved at sætte Sagen paa Dagsordenen har erklæret, at han underkaster sig og boier sig for. Det vilde ellers ikke være muligt at bringe Sagen saaledes frem, det vilde være en saadan Tilfidsættelse af Hensynet til denne Forsamling, som ganske sikkert aldrig kunde ventes af nogen Formand og allermindest af den nuværende høitærede Formand, om man vilde lade Forsamlingen føre en Discussion og foretage en Afstemning for derpaa muligens at erklære, at denne Afstemning var betydningløs. — Her er talt om, at dette Forslag til Beslutning er et forsonligt, et imødekommende Skridt. Jeg tvivler ikke paa, at dette kan have været Tanken og Hensigten fra de ærede Medlemmers Side, der have stillet det;

men naar det kaldes forsonligt og imødekommende, saa er det ikke nok at see alene paa det Sindelag, hvorfra Handlingen er udgaaet, men naar der handles om Virkningen af et Skridt, er det nødvendigt tillige at tage noget Hensyn til, hvorledes dette sandsynligen vil blive opfattet fra den anden Side, imod hvilken man netop vil være forsonlig og imødekommende. Jeg kan nu ikke let tænke mig Noget, der for den anden Part, Landsthinget, vilde see mindre forsonligt og imødekommende end end netop Vedtagelsen af en Beslutning som denne, thi den indeholder i al sin Mildhed og Blidhed og i al sin forsigtige Undgaaen af i Motiveringen at nævne Landsthinget en saadan Kritik baade af Landsthingets Beslutninger og navnlig af Landsthingets Formands Opptreden i denne Sag, at det forekommer mig, at dens Vedtagelse vilde være et høit uheldigt Skridt, hvorved det ene Thing kritiserede og paa en irriterende Maade tilgav Feil, der vare begaaede fra den anden Side. Det stiller sig for mig saaledes, at enten er der begaaet en Feil, og da maa Folkethinget, for at værne om sin Ret, sige: Vi ville slet Intet gjøre videre ved denne Sag — eller der er ikke begaaet Andet, end at det kan accepteres, efterat der er udtalt en almindelig Reservation; men saa er det, mine Herrer, paa ingen Maade nødvendigt at udtale den i den høitidelige Beslutningsform, her er benyttet, men det vilde have været mere end tilstrækkeligt, om der fra Udvalgets Sleertals Side, igjennem dets anerkjendte Organ, Ordføreren, var udtalt et almindeligt Forbehold for Fremtiden, der da ligesaa godt vilde komme til Anvendelse og Gyldighed som den i en mere formel Form udtrykte, samtidig med at den vilde undgaae alt det Stødende, som nu ikke kan stilles fra den Form, der er brugt. Jeg for mit Vedkommende kan derfor ikke Andet end stemme imod denne Afsladsbevilling, og jeg vil ikke skjøbe den med Nogetsomhelst, end ikke med en større Udfigt til da at faae en noget stridig Part